

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Selvfølgelig har Grækenland da visse overgangsordninger, men Grækenland er medlem af EF, har undertegnet Romtraktaten, har det samme juridiske grundlag for disse handlinger, som vi har. Der er i så henseende ingen forskel.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Kan udenrigsministeren bekræfte hr. Niels Helveg Petersens sidste oplysning: at Grækenland juridisk er stillet nøjagtig som alle andre lande med hensyn til disse sanktioner?

Steen Folke (VS):

VS har gang på gang fordømt den undertrykkelse, der finder sted i Polen. Vi har helhjertet støttet Solidaritets bestræbelser for en demokratisering af det polske samfund. Jeg tror faktisk, at VS – og SF i øvrigt også – har udrettet betydelig mere i den sammenhæng, end hr. Ole Bernt Henriksen har.

Vi mener også, at Sovjetunionen har et medansvar for det, der sker i Polen, vil jeg gerne understrege. Alligevel har vi fra starten vendt os imod disse sanktioner. Vi har betragtet dem som et led i USAs eskalering af den kolde krig, en eskalering, som præsident Reagan har gjort alt hvad han kunne for at få sat i værk.

Hr. Ivar Nørgaard ålede regeringen og gjorde opmærksom på, at sanktionerne havde vist sig komplet nytteløse. Der er for hr. Ivar Nørgaard og socialdemokratiet ingen grund til at triumfere. Der er derimod grund til at slå fast med syvtommersøm, at hovedansvaret for den danske tilslutning til disse sanktioner er den daværende socialdemokratiske regerings, som hr. Ivar Nørgaard var et fremtrædende medlem af.

Nu taler hr. Ivar Nørgaard om, at det skulle opfattes som et politisk signal til Polen og Sovjetunionen, og jeg kunne forstå, at hr. Ivar Nørgaard syntes, det var en god idé dengang. Jeg har ellers hæftet mig ved den tidligere statsministers, hr. Anker Jørgensens, udtalelser til pressen om, at det kun var modstræbende og under pres fra andre – de store EF-lande og USA – at den daværende regering gik med til disse sanktioner, som

man i virkeligheden aldrig rigtig selv er gået ind for. Jeg synes, hr. Ivar Nørgaard fremstiller det lidt anderledes i dag.

Der er ingen grund til at hæfte sig ved den udvikling, der har været siden dengang og til i dag. Situationen i Polen er nogenlunde lige så tragisk i dag, som den var dengang, og vurderingen af sanktioner og sanktioners effektivitet er der ingen grund til at ændre i lyset af det, der er sket. Socialdemokratiet havde dengang nøjagtig det samme grundlag for ikke at gå med til sanktioner, som nu får socialdemokratiet til at indtage en ny holdning.

Endvidere synes jeg, det er vigtigt at slå fast, at ikke bare har socialdemokratiet hovedansvaret for, at Danmark kom med i disse ulyksalige sanktioner. Det skete oven i købet efter Romtraktatens artikel 113, det vil sige på et komplet ulovligt grundlag. Hr. Ivar Nørgaard vil formentlig ikke bestride, at artikel 113 overhovedet ikke kan anvendes til den form for politisk motiverede sanktioner.

Ikke desto mindre gjorde EF det, og de andre EF-lande – de fleste af dem i hvert fald – er ikke så så fintfølede. De har ikke noget imod, at man bruger artikel 113 til noget, den ikke er beregnet til overhovedet, men den danske regering burde være fintfølede.

Den nuværende regering er måske heller ikke så fintfølede, men en socialdemokratisk regering burde være det, og det er faktisk socialdemokratiet, der er ansvarlig for, at man gik med til at indføre sanktionerne i medfør af artikel 113.

Det betyder, at denne sag, ud over hvad den betyder i den kolde krigs sammenhæng, også har været endnu et lille skridt i det skred i EF-politikken, som er foregået i alle disse år, og som socialdemokratiet også på en række punkter har ansvar for, et skred i retning af en nedbrydning af det skel, der principielt er imellem det kommunitære, det traktatfæstede, samarbejde og det politiske samarbejde, det, der ligger i EPS, og som i princippet er et samarbejde mellem suveræne stater; at det princip så ikke altid bærer særlig langt, er en anden sag.

Men der er pokker til forskel på at se nogle politiske kendsgerninger i øjnene, hvad angår dette samarbejdes karakter, og så formelt at gå med til at anvende en artikel i Romtraktaten beregnet på handelspolitiske